

miért
meg-
gra?
ktam
ülön-
gyok
dem.
zen a
Hil-
érvé-
vedet
n-nel
arta-
May
s és
dban
eletet
némi
gtat-
k is
szá-
ottan
n. —
lünk,
azért
szön-
djed.
n. —
az,
már
járó
erül.
stára
rnap
nnak
s a
mun-
még
idők
tről

AM.

KIS LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

RÖPÜLJETEK . . . (Lásd a 342. lapon.)

LXII. köt. 22. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fl.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1902. június 1-én.

mr.
noz-

tak:
May

PISTA ÖRÖKSÉGE.

— Képekkel. —

(Folytatás.)

EGY délután, mikor az iskolából hazajött: Ilonka hugát gyorsan látta közeledni.

— Pista siess! kiáltá messziről. Anyuska beszélni akar veled!

— Megyek, megyek, sietek. Mi baj van otthon?

— Levél jött Török urtól. Mikor anyuska elolvasta, rögtön szólt, hogy menjek elédbe és küldjelek hozzá. Biztos vagyok benne, hogy terólad van szó a levélben.

Pista öröm-kiáltással dobta fel könyveit a levegőbe.

— Éljen! kiáltott. Nyilván Horváth bácsi magához hivat a vakációra.

De midőn kinyitotta a szoba ajtaját, örvendő várakozástól sugárzó arcza elkomorult, mert szomorunak látta édes anyját.

— Pista, hivattalak, mert éppen most kaptam olyan hirt, amely téged érdekel. Hogy a legfontosabb hiren kezdjem: a nagybátyád, Horváth ur meghalt.

— Meghalt! lihegte Pista, s néma rémületben meredtek rá szemei édes anyjára. Aztán keserves zokogásban tört ki.

— Édes fiam, nem is gondoltam, hogy így a szivedre veszed ezt a gyászos esetet; különben kiméletesebben adtam volna tudodra, szólt Fabayné és megczirógatta a Pista fejét.

— Mikor halt meg? Mért halt meg? Hogyan halt meg? Soká betegeskedett? kérdezte Pista, rá sem hederítve az édes anyja dédelgetésére.

— Egész hirtelen történt. Török ur azt írja nekem, hogy nagybátyatok éppen neked irt, midőn a végzetes halál utól érte.

— Egyedül volt, mikor irt?

— Egyedül. Irogatott és a székében találták halva. Török ur azt írja, hogy az egyik bérlő fedezte föl a halottat.

— Ki volt az? Nem írta meg Török ur a bérlő nevét? kérdezte Pista mohón.

— De meg! Valami Vörös nevű ember volt. Majd megmutatom a levelet. Azt írja benne Török ur, hogy nagybátyatok teljesen értéktelen birtokot hagyott rád. Olyasformát emleget ugyan, hogy igen sokat ér az elhagyott ház, de valószínűleg már nem tudta mit ír, olyan gyöngye volt. Itt van, olvasd el magad.

Pista elfojtotta zokogását és szaggatott hangon olvasta a drága rokonnak utolsó üzenetét:

Szeretett Pistám!

Érzem, hogy fogytán van erőm, azért írok ma neked. Érzem, hogy többé nem foglak látni, de azért teljesítem kívánságodat. Ha meghaltam, tiéd lesz a kis fehér ház. Anyád és Török azt fogják mondani, hogy nyomoruságos örökség, de véleményöket majd megváltoztatják, ha a mellékelt irást elolvassák. Be fogják látni, hogy jól választottál. Vörösnek felbontottam a szerződését ma, hát nem lophatja el a kincset. Nem tudok mindent megírni, mert fáradt vagyok; de az a papiros meg fog magyarázni mindent. Isten áld...«

Az irás, mely mind-reszketeggebb lett, itt félbe szakadt, mint ha az írójának már nem lett volna annyi ereje, hogy a tollat vezesse.

— De hát hová lett az a papiros, édes anyám? Nem küldte el Török ur?

Ő azt írja, hogy nem talált semmit. A hagyatékról azt mondja, hogy teljesen értéktelen, de szerencsére akadt már vevője, jobban mondva: valaki meg akarja venni.

— Nem értéktelen az a birtok, habár olyannak tartjátok is, felelé Pista. Én nem tudom, hogy mért értékes, de Istenben boldogult nagybátyám tudta és az a mérnök is, aki megvizsgálta. Ki akarja megvenni?

— A mostani bérlő, Vörös.

Pistának egy gondolat villant át az agyán. Vörös ott volt nagybátyja halálakor, ellopta azt az írást, amelyre már régóta vágyódott és most meg akarja venni a birtokot, hogy a kincset felkuttassa. Ennek nem szabad megtörténnie!

— Mért nem szólsz Pista? Mit bámulsz a levegőbe? szolítá édes anyja. Még ma válasszok Török urnak, hogy adja el azt a haszontalan birtokot minél előbb. Akarsz még valamit mondani?

— Igenis akarok! kiáltott fel Pista. Nem engedem, hogy örökségemet eladják, mert az enyém az és tőle meg nem válok!

— Pista ne makacskodj és ne légy nevetlen. Egykor örülni fogsz, hogy halgattál tanácsunkra. A birtokot el fogják adni; ezzel vége a dolognak.

Pista nem szólt semmit, de olyan terv érlelődött meg fejében, amely sok bajon és veszélyen keresztül vitte őt, de amely végre is megszerezte neki a Horváth ur örökségét.

*

VII. Különös utazás.

Miután Pista az édes anyjával nem beszélhetett többé a birtok-eladás ügyében,

nagy elhatározás kezdett motoszkálni a fejében. És minél tovább gondolkozott, annál inkább öltöt testet és érlelődött meg benne az a terv, hogy elmegy Török urhoz és megkísérli földeríteni a titokzatos ügyet még mielőtt az ő öröksége a Vörös birtokába menne át.

De hogy ezt megtehesse, magára kellett vonnia édes anyja haragját; mert annyi már világos volt előtte, hogy az édes anyja hire nélkül kell majd elutaznia. Tervében azonban megingatta a nagy utazás, melyre egy-maga indulna, mivel hogy eddigelé a legkisebb utat sem tette meg egyedül. Még a jegyét sem tudta egyedül megváltani. Aztán honnan veszi a költséget? Mert emlékezett rá, hogy édes anyja sokallotta.

— De nem, ezt se bánom! szolt magában. Oda kell jutnom, ha gyalogjában teszem is meg az utnak egy részét! Megígértem, hogy édes anyáméknak gondját viselem. Ha ott valahol kincs van eltemetve a földeken, meg fogom keresni, mielőtt elveszne. Holnap reggel én és Vigyáz indulunk. Nem szabad haboznom! Mindig kerestem a kalandot és most, hogy előtte állok, félek.

Pista ez éjjel alig aludt valamit. Korán reggel pedig az ébresztő órája keltette föl. Hogy először indult az utazásra, tavasz volt; most őszkor meg egész sötétbe hanyatlott a tájék. Reggelije sem készült el, mint akkor. Beosont az élés-kamrába, ahol hosszas keresés után talált is egy kis hideg tejet. Aztán a hátsó ajtón kisurrant a házból és oda lopózott a Vigyáz óljához. A hű kutya, mint ha megértette volna, hogy csöndesnek köll most lennie, csak a farkát csóválta, letéve a máskor oly hangos üdvözlő csahintásról.

*

A kis falu lakosai még aludtak, mikor Pista és kutyája áthaladtak az utczákon. Az ut az állomás épületéig elég hosszú volt, s hogy oda értek, a vonat épp megérkezett.

Pista odafutott a pénztárhoz.
— Kérek jegyet Budapestig, szólt és büszkén húzta ki a zsebéből a tiz forintot, amit még Horváth urtól kapott.

... PISTA ÉS VIGYÁZ HÜSÉGESEN OSZTOZTAK MEG AZ UZSONNÁN. (Lásd a 341. lapon.)

— Első osztályban tetszik utazni?
— Igenis kérem, szólt Pista, mert emlékezett, hogy Török urral is elsőn utazott.

De mikor az alkalmazott oda adta neki a jegyet és hat koronát kért, sajnálni kezdte, hogy mért is nem váltott olcsóbb jegyet. Mert ha az utnak első, kisebbik

részé
nagy
Rö
tehát
miko

— Pi

köll,

— magá
indul

forin

A

gőzt,

adta

hama

ketre

a ku

Mag

term

— ilyen

mény

utna

megt

kell

lohol

kor

alig

leszü

nekü

— B

téve

kolta

juto

ben

és

uzso

Mik

részére költ ennyit, hogyan futja majd a nagyobbik felére?

Röstelt azonban olcsóbb jegyet kérni; tehát megfizette s éppen el akart menni, mikor az alkalmazott visszahívta.

— Kutya-jegy nem tetszik? kérdezte.

Pista mehökkent.

— Nem tudtam, hogy a kutyának is köll, felelé.

— De kell ám! Különben nem viheti magával. Siessem, mert a vonat mindjárt indul, kiáltott a pénztáros. A jegy egy forint.

A vonat már kezdte kibocsátani a gőzt, hogy inditson. Pista gyorsan oda adta a pénzt a kutya-jegyért. Vigyázt hamarost bele tuszkolták az ülés alatt lévő ketreczbe, amely lakás nem igen tetszett a kutyának. De hiába!... sietni kellett. Maga Pista egy ugrással a szakaszban termett, mert a vonat már elindult.

— Nem is gondoltam, hogy az utazás ilyen drága, tünődött a fiatal utas. Reménylen, elég pénzem lesz, különben az utnak utolsó részét gyalog szerrel köllene megtenni, Budapesten szintén csak gyalog kell az egyik pálya-udvartól a másikig loholni, mert láttam, hogy Török ur négy koronát adott akkor a kocsisnak. Ebédre is alig telik kettőnknek. De se baj! Ha helyt leszünk, a Török ur Manczikája majd csap nekünk nagy lakomát.

Budapesten eleinte majd hogy el nem tévedtek; de Pista a járó-kelőkötől tudakolta meg az utat, és így valahogyan eljutottak a keleti pálya-udvarig. Utközben betértek egy kávéházba, ahol Pista és Vigyáz hűségesen megosztottak az uzonnán. (Lásd a képet a 340. lapon.) Mikor elvégezték a szegényes étkezést,

elindultak jegyet váltani. Pista itt már harmad-osztályu jegyre szánta rá magát.

— A jegy tizennégy korona, válaszolt a pénztáros és csodálkozva nézett a kis fiura, aki olyan messze akart utazni, még pedig harmadikon.

— Hát a kutya-jegy mennyibe kerül kérem? kérdezte Pista félénken.

— Négy koronába, tenát összesen tizen-nyolcz koronát fizet.

Pista hamarosan össze számlálta pénzét és látta, hogy éppen hat korona híjja a kért összegnek. Elszomorodott és majdnem elfogta a sirás.

— Mi a baja? Nincs elég pénze? kérdezte a pénztáros.

— Csak tizenkét korona a vagyonom. Kérem, nem volna szives megmondani, hogy ezen a pénzen meddig mehetek?

A pénztárosnak éppen nem volt dolga, és mert érdeklődött is az utas iránt, oda ment, a kiakasztott forgalmi-rendet meg nézte, aztán tudtára adta Pistának, hogy abból a pénzből Szaklárig futja.

— Kérek hát jegyet Szaklárig. Az útnak többi részén majd csak gyalogolni fogunk, szölt Pista bátor elhatározással.

A harmadik osztályu szakasz mind tele volt. Pistának alig jutott helye. A fáradtság azonban csakhamar elnyomta és koronkint csak akkor ébredt föl, ha uti-társai kiszálltak rendeltetési helyükön.

Már sötétedni kezdett, mikor Szaklárra érkeztek. Pista udvariasan megkérdezte az egyik alkalmazottat, hogy mennyire van ide a Horváth ur birtoka? A vasuti tiszt csodálkozva nézett a kis fiura és a kutyára.

— Csak egyenest menjen azon az úton, nem tévesztheti el. De legalább másfél

napig kell gyalognia, míg oda ér. Legjobb, ha itt marad reggelig, tette hozzá; van itt egy szálló, ahol meghálhat.

— Köszönöm, válaszolta Pista, de sietős az utam nagyon. Holnap estére oda kell érnem.

Mikor azonban kiért s megcsapta a csipős éjszaki szél, csüggedés fogta el, kivált mikor vissza emlékezett a vasuti tiszt szavára. De azért csak ballagott ballagott tovább a sötét éjszakában. Keresett menedék-helyet is, ahol kutyástul meghuzódhatott volna, de sehohsem akadt se tanya, se falu. Végre talált egy elhagyott pajtát tele illatos szénával. Ide vonult hát, betakarózott szénával, karjai közé zárta Vigyázt és nem sokára elszunyadt, hogy álmodjon arról a mérhetetlen kincsről, mely olyan közel és mégis olyan távol van tőle.

(Folytatása következik.)

MEGÉRDEMELT MEGSZÉGYENÍTÉS.

AZ észak-amerikai szabadság-harcz idejében egy kis csapat katona valamelyik kisebb vár megerősítésével foglakozott. A vitézek derekasan dolgoztak, de egy gerendát sehogy sem tudtak a magasba emelni. A parancsnok a legkülönbféle rendeleteket osztogatta, de hiába. A gerenda nagyon nehéz volt. Egy polgári ruhába öltözött lovas csak nézte egy darabig a katonák erőlködését, azután így szólt a parancsnokhoz:

— Mért nem segít ön is?

A kérdezett megsértődve felelte:

— Uram, én hadnagy vagyok!

— Ah, ugy! Valóban? Akkor bocsánatot kérek.

Ezzel aztán leszállt az idegen pompás lováról és addig erőlködött a katonákkal együtt, míg a gerenda fenn volt. Ekkor letörülte homlokáról a verejtéket és így szólt a hadnagyhoz:

— Hadnagy ur, ha máskor is akad olyan munka, melyet katonái nem tudnak elvégezni, küldjön csak érettem, újra segíteni fogok. Én Washington vagyok, a hadsereg főparancsnoka.

Szólt és tova lovagolt.

RÖPÜLJETEK . . .

(Képpel a czimlapon.)

Röpüljetek

Vélem

Át a mezőn.

Réten . . .

Oly szép most az

Élet!

Fü. fa. virág

Éled.

Lágy fuvalom

Gerjed.

Virág-illat

Terjed.

Hajlik a fa

Aga.

Madár röpül

Rája.

Hála-adó

Vágyban.

Éneket zeng

Lágyan . . .

S ami földön.

Égen.

Mind így érez

Éppen:

A magasbul,

Porbul,

Istenhez

Fordul.

S ki hogy tudja,

Érti,

Hálát rebeg

Néki . . .

Ha zúg a fa

Lombja.

Köszönetét

Mondja . . .

S mert nem tudja

Jobban:

Patak vize

Csobban . . .

Hálát mond a

Zsongás,

Zizegés meg

Bongás . . .

Hálát mond a

Búgás,

Titokzatos

Súgás . . .

Oh, he szép az

Élet,

Fü. fa. virág

Éled . . .

Szálljatok hát

Vélem,

Át a mezőn.

Réten!

S ha megállunk

Végre,

Felnézünk az

Égre . . .

Mi is tédret

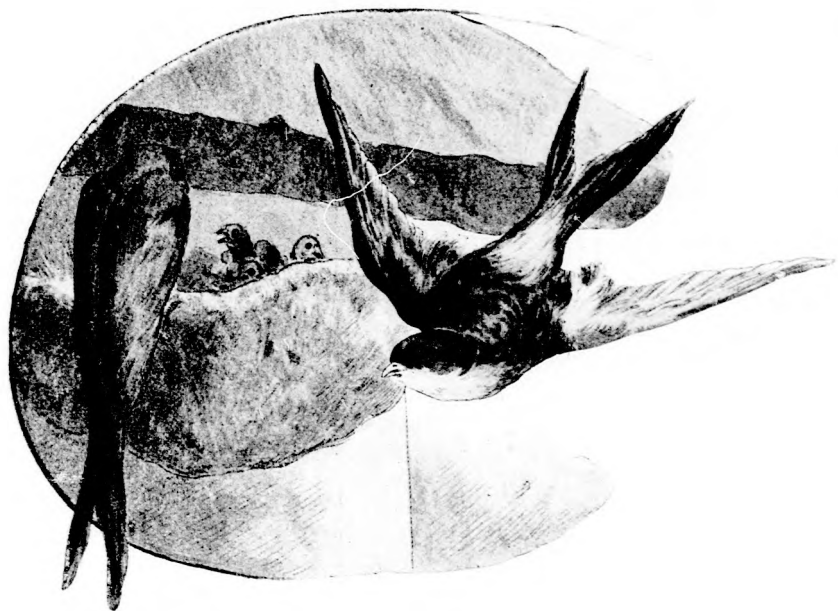
Hajtunk

S imát rebeg

Ajkunk!

Andor diák.

MESÉLEK A MADARAKRÓL.

MINDEN jó gyermek ujjong örömeiben most, mikor jön a fecske, az »Isten madárkája«, ez az okos kis kőműves. Vajjon ki bántaná? Jó dolga is van ennek az áldott kis madárkának nálunk. Jóformán minden háznál van neki fészke. Minden portán kedvesen látott vendég. Igen bizony! Jó dolga van a fecskének, mert minden ember szereti és védelmezi, van neki hova fészket rakni és mert nem is verik le a fészkeiket. Hanem bezzeg a többi szegény kis üldözött, hogy bele van kergetve a világba! Azt se tudja hova, merre legyen...

Majd mondok egyet-mást róluk, hogy ne csak a fecskét, hanem a többi madarat is szeressétek, s ne vétsetek ellenük soha! Különösen pedig azokat szeressétek, amelyek az Isten kiválasztott madarai: a fülemilét meg a pacsirtát.

A pacsirta az Isten legkedvesebb szárnyas dalnoka. Főlemelkedik a virágos rét öléből, a ringó kalász-tenger hullámai közül s dalolva tör az ég felé, hogy áldást hozzon

onnét az emberek közé... Dalba önti imáját s dalával az édes szép tavaszról hoz nektek hirt.

Gyermek-koromban azt beszélte nekem az én édes jó anyám, hogy abban az időben, midőn durva római katonák meg akarták ölni a kis Jézust, egy kis csalogány olyan szivre hatóan kezdett énekelni a Gecsemáné-kertben, hogy utána szaladtak a katonák és eltévedtek. A kis csalogányt jóságáért azzal jutalmazta meg az Üdvözítő, hogy az ő dala legyen a legszebb és hogy még éjjel is tudjon énekelni. Ezért van, hogy a fülemile nap-estig s éjszaka is mindig énekel, s hogy sokszor még álmában is dalol.

De a katonák a Jézuskát halálra keresték. Ekkor a kis cizinegének a szivecskéje is megindult s minden áron meg akarta menteni az isten-gyermeket. Egyre így csipogott az üldözők előtt: »Nincs erre, nincs erre, nincs erre!« Még a gonosz, árulkodó Judás is csak hosszas bókliszás

után vette észre, hogy merre van a Mester. Haragjában le akarta ütni a kis madárkát s a lábáról lerántott papucsát dobta utána. Am a papucs nem tett kárt a jó szívű kis czinegében. Olyan piczivé zsugorodott ugyan a Judás cipellője, hogy a madárka elkapta esőrével és fölhuzta a lábacskaájára. Ettől fogva dicsekszik is a czinege, hogy van a lábán: »kis cipő, kis cipő, kis cipő.« Hallgassátok csak, ha az erdőben sétáltok.

Az Üdvözítő nem feledkezett meg erről a madárkáról sem. Jóságát azzal jutalmazta meg, hogy ő legyen az ég madarai között a legfürgébb.

Ismeritek-e a kis vörös-begyét? Ezt a madárkát is igen érdemes ám szeretni. Azt mondják, hogy mellén azért veres a tolla, mert amikor fölfeszíteni látta Jézust, rémülten repült hozzá, hogy tehesen valamit a megszabadítására, miközben a drága vér-csöppekkel össze vérezte magát.

Minden madárkának van tolla: egyik szürke, másik tarka, némelyiké csillogó és színes. Az Isten maga festette olyanra. Azt hallottam, hogy abban az időben, mikor az Isten ekként művészkedett az apró dalosok közt, a kis tengeliczét sehol sem találta. Már meg is feledkezett róla, midőn végre elő került. Nem akarta pedig az Isten, hogy ennek az elkésett kis madárnak ne legyen színe. Hát össze öntögette a maradék-festéket mind és az egészet a kis tengeliczre kente rá. Ezért legtarkább ő a madarak közt.

Az Isten is megáld benneteket, ha szeretni fogjátok ezeket az áldott kis teremteket, melyek olyan kedvesen csicseregnek és oly nagy jóltevői a ti kerteteknek. Tudjátok-e, hogy egyetlen kis czinege maga hat és fél millió kártékony rovar pusztít el egy év alatt? Tudjátok-e, hogy egy czinege-mamának némelykor 16 kis fia is van, s ezeknek ő mindig csak a ti gyümölcs-fáitokról szedi le a férgeket és bogarakat és hordja fiókáinak? Egyáltalán: az éneklő madárnak köszönhetitek, ha van gyümölcs a fán. Ő menti meg azokat

nektek a férgek elől. Mert míg a legszemesebb gazda is csak nagyjából szedheti le fájáról a hernyó-fészkeket, addig az Isten madárkái egyre fürkészve át-meg át kutatják annak minden zege-zugát s elkapdossák az ezeryi káros petét, hogy tavasszal legyen piros cseresznyétek, nyáron piros almátok, őszre meg pozsgás arczu őszi barackotok.

Krenedics Ferencz.

ÁLLAT-VERSIKÉK.

Elment a tyuk, elment a tyuk

A vásárra:

Czipőt venni, czipőt venni

A lábára.

Megkötötték a lábát,

Nem húzhatott topánkát.

*

Czirnos czicza dorombol,

Hallgatja a komondor.

Azt gondolja magába,

Hogy szebb az ő nótája.

Rá is kezdi: au-au-vau!

Tul a czicza: nyau, nyau, nyau...

*

Kerekecske gomboska,

Itt szalad a nyulacska.

Erre mégyen, itt megáll,

Egy karikát itt csinál,

Ide bűvik, ide be:

A kis gyerek keblibe.

BETŰ-REJTVÉNY.

CS	A	t	kor	A
Ki	A	SZ	o	A

A megfejtők nécsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A mesztiz“.

Elbeszélések Észak- és Dél-Amerikából. Az ifjúság számára írta Pajeken J. Frigyes; négy szín-nyomatu képpel, díszes kötésben.

Páros viadal. Nincs különösebb látvány, mint az, mikor a vipera és sündisznó életre-halálra páros viadalra száll egymással.

A két ellenséges állat már messziről megismeri egymást. A hogy szembe-kerülnek, megállanak. Egy ideig kölcsönös bizalmatlansággal merednek egymásra. A sündisznó hirtelen össze göngyölődik, a vipera pedig éber figyelemmel kíséri minden mozdulatát. De azután elernyed és lassan kuszni kezd.

Ezt várja a sündisznó. Hirtelen neki iramodik és a vipera farkát fogai közé kapja, maga pedig gubanczba göngyölődik. De helyes ösztönnel nem szoritja tulságosan a vipera farkát, nehogy ketté harapja. A vipera dühösen forgolódik és fogaival ránczigálja ellensége tüskéit. Kétségbe eseten tekergődzik jobbra-balra, ugrik előrehátra. A sündisznó nem bánja. A viperát végre kimeríti a sok seb és kileheli páráját.

Megfigyelték, hogy a sündisznó óvatosan lát hozzá áldozata felfalatozásához. Addig nem kezd a lakomához, míg a vipera egyetlen mozdulatot tesz. De különösen vigyáz arra, hogy a fejéből ne egyen meg semmit. Ugy látszik tudja, hogy a vipera-méreg nem válnék egészségére.

*

Hogyan gyógyítják magukat az állatok? Nem csak az ember, hanem az állat is gyógyítja magát, ha beteg. Így például minden állat-tenyésztő tudja, hogy a barmok és juhok bizonyos füveket csak akkor esznek meg, ha nem jól érzik magukat. És ezek a füvek: gyógyító-füvek. Ha a kutya elrontja a gyomrát, fölkeresi a közönséges czinczort (fü-nem), mert ez meghánytatja és egészségét helyre-állítja. A macska is tudja, hogy milyen füvek használnak neki betegségében és mint a kutya, ő is megnyalja a sebeit. Nyálának ugyanis gyógyító-ereje van. A majom is ügyes orvosa önmagának. Ha megsebesül, kezét a sebére nyomja, hogy a vér-ömlést megakadályozza; sőt ha a seb nagyobb, lomb- és fü-dugóval tömi be, amivel kettős czélt ér el: a vérezést megállítja, a sebet pedig hűsíti. Még ügyesebbek a hangyák. Ha valamely más hangya-törzs ellen csatába indulnak, külön jól betanított beteg-ápoló szakaszt visznek magukkal, éppen úgy, mint a katonák. A csata után össze gyűjtik a sebesülteket és valamely jól elsánczolt helyre viszik őket, ahol azonnal gyógyítani kezdik. A sebet szájukból kiválasztott folyadékkal nedvesítik meg, ami a beteg fájdalmait nagyon enyhíti.

KÖSZÖNTŐ VERS VIZSGÁRA.

— A tanító bácsihoz, vagy tanító nénihez. —

*Itt a nagy nap, számolásnak napja,
Melyen ki-ki a jutalmát kapja.
Megmutatja, hogy vaj' mennyit érünk,
Nem hiába fáradtál-e velünk?!*

*De bár hogy lesz, mind dicsérünk téged,
Nem hallottunk tetőled, csak szépet,
Nem tanítál, csak nemesre, jóra.
S ha hibáztunk, nem te tehetsz róla.*

*Bucsuzunk, de azért még se válunk,
Mert a szived, tudjuk, itt van nálunk;
Helyébe meg a mienket adjuk
S amíg élünk, mindig nálad hagyjuk.*

*Amíg élünk, hozzád köt a hála,
Sok szép emlék nem szakadó szála;
Amíg élünk, száll imánk az égbe,
Hogy mindvégig nagyon boldog légy te!*

Roboz Andor.

SÁRI NÉNI MESÉL.

ZSUSKA, Bandi és Katóka, lelkesedve szaladtak be a gyermek-szobából, ahol eddig játszottak, az ebédlőbe, hogy üdvözlöjék Sári nénit, akit különösen szerettek, mert sohasem fogyott ki a szebbnél-szebb mesékből. Aranyos is ám a Sári néni, mert nem köll rimánkodni neki egy-egy mese végett. Elég neki az, ha látja, amint a gyermekek várakozva, sőt esdőleg néznek rá. Sári néni jóságos mosollyal tekint végig a három kis jószágon, s miután az édes mama megnyugtatta a nénit, hogy a gyerekek ma szófogadók voltak, Sári néni így szól:

— Az természetes, hogy jók voltatok, s el is várom, hogy ezentul sem szolgáltatok okot panaszra. De mivel minden jószágnak megvan a maga jutalma, így teljesítem kívánságotokat, s egy szép mesét fogtok hallani, mert hiszen tudom, ezt akarjátok, ugy-e?

Nosza, a gyermekeknek sem kellett több! Csókkal halmozzák el jobbról-balról Sári nénit, míg elhelyezkedik a nagy karosszékben. Zsuska siet elfoglalni helyét a néni jobb oldalán, míg Bandika kis számolyával a bal oldalra ül; Katóka, a legkisebb, össze-vissza még csak két esztendő, a néni ölébe mászik, fejcskáját ráhajtja a Sári néni vállára és olyan komolyan néz, mint ha őt érdekelné a mese legjobban, pedig biztos, hogy a mese végét már álmodja.

— No gyerekek, most ide hallgassatok, mert Jolánkáról mesélek, aki olyan gyönyörű helyen lakott, melyhez foghatót ti még csak el sem tudtok képzelni. Magas, sűrű fákkal benőtt hegy oldalán volt a házacskájuk áldott jó szüleinek, melyet szép kert övezett körül. A kertben voltak gyümölcsfa, ribizke- és málna-bokor s gyönyörű virágos ágyak: ezeket mind Jo-

lánka öntözgette, ápolta és tisztította: a gyümölcsfákat a férgektől, a virágokat meg a vad füvektől. Ha ezt a munkáját elvégezte, akkor kiment az erdőbe, leült egy fa alá és olvasott. Édes anyja engedelmével most is elment az erdő sűrű fái közé, hol igen könnyen el lehetett tévedni annak, aki nem ismerte olyan jól az erdő minden zegét-zugát mint Jolánka.

... LEÜLT EGY LOMBOS FA ÁRNYÉKÁBA PIHENNI.

Csöndes nyári délután volt. A nap melegen sütött s miután Jolánka belefáradt a sok virág-szedésbe, a virágot bokrétába kötötte s így kedveskedett vele az édes anyjának. Leült egy nagy lombos fa árnyékába pihenni. Egyszerre csak valami nagyon hideget érez a kezén. Mint ha egy kis darabka jeget fogott volna. Megnézi, vajon mi lehet? Hát egy kicsi leveli-béka

volt. Megijedt Jolánka, s éppen el akarta lökni, mikor a kis béka egyszer csak megszólamlott:

— Ne bánts engem Jolánka, én sem bántottalak téged. Soha senkinek nem véttem még; sőt, ha csak lehetett, mindig szívesen szolgáltam másnak. Az igaz, hogy nem vagyok szép, de nem is kell ahhoz szépség, hogy másnak használjunk. Én ezt

neked mindjárt be is bizonyítom. Gyere velem! Olyan helyre vezetlek, melynek létezéséről nem tudtál, melyről még csak nem is álmodtál. Nincs is messze innen.

Jolánka kíváncsi lett, vajjon mi is az, amit ő még álmában sem látott soha. Mert bizony megesett már vele, hogy álmában ott járt-kelt az égben, fönny a menyországban, játszott az angyalokkal. Ott látta az ő kis öcsikéjét, Misikét is, akit épp most egy esztendeje, hogy magához szólított az Isten. De még ennél is különbet fog látni! Erre már igazán égett a kandiságtól Jolánka. Nem is gondolkozott sokáig, menjen-é, hanem fogta piros pántlikás kalapját s követte a kis békát, aki előtte ugrálva mutatta az utat: merre köll mennie.

Nem is soká mentek, midőn szép tóhoz értek, ahol a béka megállott, mondván:

— Csak tovább is mindég utánam jőjj! Amerre én megyek, te is arra, csak szedd szaporán a te lábacskáidat. Arra az egyre azonban figyelmeztetek, hogy ha eddig jöttél velem, tovább is kell követned engem. Csak ne félj és ne ijedj meg semmitől, mert nem lesz bántódásod.

Ezzel neki!... beleugrott a tóba. De már ezt nem várta Jolánka s kicsit megijedt. Pár perczig állt ott a tópartján tetovázva, habozva: beleugorjon-e a vízbe, vagy se? Mert ő bizony nem tud uszni. De eszébe jutott amit a leveli béka mondott: hogy ne féljen. Ezért hát rászánta magát, hogy ugrik utána. Csak a kalapját hagyta a parton, mert az elromlott volna a vízben. Ezzel aztán: zsupsz! Bele a tóba! Meg is látta rögtön a békát, amint mindmélyebbre uszott lefelé a vízbe. Jolánka követte s el is fáradt egy kicsit, mert

neki a vízben épp úgy köllött emelgetni a lábát, mint a száraz-földön. Egyébként minden jól ment, csak hogy a ruhácskája lucskosodott meg egy kicsit.

Szólni is akart a békának e miatt, de hogy szólásra nyitotta a száját, az bizony nyitva is maradt az ámulattól, mert ragyogó palotát látott maga előtt. Csupa fényes kagylóból és gyöngyből volt az megépítve. Hármás lépcső vezetett föl a kapuig, amely vérpiros korállból volt faragva, Jolánka nem igen mert előre lépni. Az arany kapuhoz érve, a kis béka meghuzta a csengőt, mire a kapu kinyilt s Jolánka egy fényes csarnokba lépett. No ilyet igazán nem látott még álmában sem. Csak úgy káprázott a szeme a nagy tündökléstől. A csarnok fala merő tükör, a sarkok igaz gyönggyel kirakva, a padló meg a gyöngyháztól olyan sikamlós volt, hogy Jolánka alig birt rajta lépkedni.

Mikor Jolánka bele fáradt a sok nézni valónak csodálásba, így szólt hozzá a béka:

— Látod Jolánka, ez a hatalmas vizkirálynak palotája. Ma nagy ünnepség leszen itt, mert a király egyetlen fia és örököse, Ingovány királyfi ő fensége esküszik örök hűséget Vizi-liljom király-kisasszonynak. A lakodalomra a béka-király és az összes vizi-lakók meg vannak híva. Én a béka-király tanácsosa és író-diákja vagyok, s erre az ünnepségre magammal hozhatok mindenkit, akit csak akarok. Azért hát lépj be bátran a szomszédos gyöngy-terembe, ahol majd az ott egybe gyült násznépnek mutatlak be.

Jolánka nagy örömmel hallgatta a béka szavait s kész lett volna rögtön a terembe lépni, midőn a tükörbe pillantva, egyszerű házi ruhácskájában látta meg magát.

— Szívesen mennék veled kedves béka, de hogy ilyen egyszerű karton-ruhácskában és köténykével lépnék elénk, bizony még ki is dobatnának ő felségeik. Ha tudtam volna, hogy ilyen nagy megtisztetés ér, bizony fölvettem volna a fehér ünneplőmet.

Igy azonban le köll mondanom, pedig ilyen esküvőt igazán még nem láttam.

— Soh' se busulj ezen Jolánka! Lesz rajtad mindjárt olyan szép ruha, hogy mindenki azt fogja gondolni, te vagy a mennyasszony.

... EGY PERCZIG SEM MOZDULT EL MELLŐLE A KIS BÉKA. (Lásd a 350. lapon.)

Evvel tükör elé vezette Jolánkát. Mikor belenézett, azt tudta: idegen kis lány áll előtte.

Nem is ösmert magára.

Hó-fehér ruha volt rajta gyöngyökkel kirakva. Fejét halvány rózsaszín koráll-

koszorú ékesítette, piczi selyem topánkáin gyöngyvirág. Ilyen gyönyörűséges ruhája igazán nem volt még!

— Jaj, ha az édes anyám most engem így látna, tudom nem is ismerne rá az ő Ilonkájára, gondolta magában.

Amint így nézegeti magát, egyszerre csak nyílik az ajtó s maga előtt látja az egész násznépet, mind csupa ragyogó pompában. Legelől a Viz- király maga, vállán bibor palásttal, ékes korona a fejében. Egyenesen Jolánkához lépett és üdvözölve őt, sorra bemutatta: legelőször Vizi- liljom király-kisasszonynak, aztán Ingo- vány királyfinak. Következtek Sás és Nád hercegek és hercegnők, végül Káka király és kísérete, mind szebbnél szebb tündöklő arannyal és gyémánttal kihányt köntösben. Csupa merő gyönyörűség volt nézni őket.

De Jolánkát is megbámulták ám, mert csoda szép volt az ő kibontott szőke hajával; illett is bele a gyöngy-koszoru. Egy perczig sem mozdult el mellőle a kis béka, (Lásd a képet a 349. lapon.) mert Jolánka neki is nagyon-nagyon megtetszett. Anynyira, hogy így szólt hozzá nagy elragadtatással:

— Te olyan szép és aranyos vagy Jolánka, hogy igaz hitemre mondom, mához egy évre a mi palotánkban fog össze gyülni ez a sokaság nagy menyegzőre, ahol te leszel a legszebb menyasszony széles Vizgát-országban, s én leszek a legboldogabb vőlegény. Ugy-e Jolánka, ugy lesz?

Több sem köllött Jolánkának. Ha nem szégyelte volna magát, nyomban elfakad sirva. Így csak a könnyeit törülgette egyre nagy bujában.

— Én jó Istenkém! Mi lesz velem? sopánkodott. Ez a csuf béka most nem enged ám engem haza az én édes szüleimhez. Bár ne mentem volna utána! Miért is voltam kíváncsi? Nem bírok a vízben élni — oh jaj! Bár csak otthon lehetnék az én kis kertecskémben! Nem leszek

többé kíváncsi semmire, tudom. Szentül megfogadom!

De megbánással bizony a dolgon nem lehetett segíteni.

— Majd megszököm, gondolta magában Jolánka. Csak azt várta, hogy a béka eleressze a kezét, melyet szorosan tartott, mint ha sejtette volna a Jolánka szándékát.

Szerencsére, véletlenül a Jolánka fejről leesett a gyöngy-koszoru. Erre a béka gyorsan lehajolt, hogy fölvegye, mialatt eleresztette Jolánka kezét. Ezt az alkalmat gyorsan felhasználta Jolánka, és utcuza neki! . . . mint akit nagy veszedelem kerget, úgy szaladt ki a palotából. A lépcsőhöz érve, hallja, hogy valaki szalad utána. Hátra fordul, hát a békát látja maga előtt.

Megijedt Jolánka. Olyan hevesen bobogott a kis szive, hogy hallani lehetett. De minden áron menekülni akart, s végső erőfeszítéssel át akarta ugrani a három lépcsőt. Már sikerült is volna neki, de megcsuszott a sima padlón és . . . nagyot esett. Már érezte is a béka hideg kezét, amint szorosan megfogja, össze rázkódott és . . . fölébredt.

Még ott ült a lombos nagy fa alatt Jolánka. Sokáig alhatott, mert a nap már nyugovóra szállt. Az ég beborult. Alig ha nem esett az eső. Egy-két haragos fekete felhő még látható volt az égen. Jolánka ruhácskája vizes is lett egy kicsit; szerencsére a fa sűrű lombja megvédte valamelyest. Hamar felugrott helyéről, össze szedte a virágait, hogy haza vigye. Egyszerre csak egy kis béka ugrott ki a virágok közül be a sűrű fűbe s eltűnt Jolánka szemei elől.

H. B.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXII. köt. 20-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

„Keresztül kasul.“

Helyesen fejtették meg: Meszlény Gina, Günther Felicitas, Szlávik Géza, Poór Erna, Knebel Riza, Müllner Boriska és Lajos, Tornóczy Katicza (részben), Beke Berti és Gyula, Herzfeld testvérek, Jurenka Irén, May Margitka, ifj. Obrincsák Ernő, Marsovszky Etuska, Rihmer Mártha, Dlauhy Feri és Guidóka, Roboz Atala és Elza, Rencisovszky Margit, Kerekes Gyurka, Pollacsek Alice és Margitka, Kun Erzsike és Mariska, Németh Margit és Zsófia, Frankl Lilly, Csépany Béla, Bakos Ilona és Kató, Jantsits Bandi, Jeszenszky Gerő, Záborszky Jenő, Géza és Mariska, Bihar Aladár, Weber Lajos, Bakos László, Jeszenszky Gerő, Fejér Imre, Kaiser Jenő, Schwarz Enmy és Magda, Weisz Juliska, Pisó Elvira és Valika, Haydu Jenő és Béla, Kövesi testvéreke, Csics Rózsika, Boros Béla és Pál, Lichtner Sanyi, G. Hunyady Ferencz, Rottenberg Hedvig, Vali és György, Barta Ödön, Zichermann Nándor és Sándor, ifj. Metzger Ede, Vörösmarthy Ida, Hanvai Ilonka, Matskássy Margit, Nagy Etelka és Tibor, Mentovich Ella és Anna, Bayer Anti, Milutinovits Corinna, Weisz Jetti, Deutsch Erzi Sinkovits Clarisse és Ilma, Feilitzsch Cécile, Lipcsey Teréz, Potényi Eugenia, Tottál Irén, Keresztzeghy Zoltán, Hrabovszky gyermekek, Hám Ernő, Borhy Margit, Bertényi Erzsike és Imre, Riedl Gyula, Landgraf Dezső, Ádámffy Jolán, Flór Annicza, Löbl Mór Ernő, Veress Bözsike, Gervay Lilike, Fogarassy Ilona, Beóthy Malvin, Dicsőfy Gizike és Marianne, Csauscher Mariska, Hirsch Emma, Nagy Vilma és Sarolta, Kilezer Edith és Gyula, Fischer Edithke, Kelemen Ernő, Goldstein Ferike és Lujzika, Garai Lujza és Manczi, Mikó Blanka, Márkus Kató, Naschitz György, Kovács Ferencz, Ribianszky László, Sárffy Jolán, Fuchs Nándor, Ponger József, Vatyay Mariska, Wellisch Margit, Rombay Lilike, Háy Misi és Bandi, Zmeskáll Pisti, Marton Pista és Ilonka, Weiss Daisy, Marusák Rózsika és Jolánka, Holényi Terike, Richter Ilonka, Blau Arthur, Tichtl Márta, Foglár Erzsike, Ellinor és Kriszta, Löw Mihály, Naschitz György, Vidonyi Ilonka és Sándor, Pruzsinszky Margit, Rechnitzer Sándor, Schmideg Jolán, Pollák Kata, Wurm Bettyke, Schiller Miklós, Schill László, Soltész Juczika, Fischer Erzi, Vég helyi Lajoska, Nowody Antal, Veress Margit és Ákos, Strasser testvérek, Körösy Margit, Faludi Laci, Friml Jenő, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Emerich Ella, Hollós László, Büchler Jenő és Helénke, Rubig Flora, Hatschek Adrienne és Hugó, Gyomlay Erzsike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Bayer Anti Budapesten, kinek a jutalom-könyvet (»Roszesont Ferke kalandjai vizen és szárazon.« Elmeséli Ida néni. Számos képpel, diszes angol vászon kötésben. A »Forgó bácsi könyvtára« cz. sorozat egyik önálló kötete.) a kiadó-hivatal megküldi.

A »KIS LAP« LXII. köt. 19-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Szlávik Géza (96), Dominigg Ilonka és Erzsike (102), Hajcsi Rózsika (78), Knebel Riza (87), Hartványi Zoltán (73), Szilágyi Jenő és Gabriella (105), Tornóczy Katicza (67), Virághalmy Juliska (56), Grünfeld Tibor (42), Rihmer Mártha (53), Andreánszky Pisti (95), Weisz Teruska (35), Bognár György és László (32), Dlauhy Feri és Guido (128), Roboz Atala és Elza (70), Tichtl Mártha (81), Weber Lajos (90), Bakos László (44), Jeszenszky Gerő (59), Adler Erzi (31), Kákossy Károly (31), Magyar Ambrus (77), Váradi Ibolyka (59), Schwarz Emmy és Magda (40), Flór Annicza (49), Löbl Mór Ernő (91), Földváry Géza (83), Pap Lilike és Gizike (98), Veress Bözsike (80), Weress Margit és Ákos (90), Ferter Mariska (20), Gervay Lilike (120), Zorkóczy Atala (45), Fogarassy Ilona (131), Dicsőfy Gizike és Marianne (54), Strasser E. Endre (45), Vissy Izidóra (79), Hirsch Emma (85), Szumrák Jenő (110), Kilezer Gyula és Edith (135), Hertelendy Bandi (85), Rosenberg Erzsike és Irmuska (42), Kunváry Ernő és Györgyi (55), Mikó Blanka (90), Márkus Kató (72), Naschitz György (80), Szabó Margit (38), Rajner Ella (48), Ponger József (76), Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka (65), Fekete Irénke (60), Hoffmann Mariska (64), Wellisch Margit (60), Geréb Lajos (47), Tomaszchek Márta (88), Rombay Lilike (71), Háy Misi és Bandi (42), Sailer Gizella (84), Sommer Katinka (101), Zmeskáll Pisti (61), Büchler Jenő és Helénke (54), Riszdorfer József (90), Marton Pista és Ilonka (35), Kardoss Mária és Margit (115), Marusák Rózsika és Jolánka (70), Kiss Margitka (126), Holényi Terike (65), Richter Ilonka (138), Blau Arthur (63), Löw Mihály (34), Foglár Erzsike, Ellinor és Kriszta (100), Csiky Jenő (50), Rechnitzer Sándor (110), Szinyei Merse Jenő (90), Schlesinger Margit (50), Soltész Juczika (48), Nowody Antal (130), Horvát Miklós (58), Ragályi Etus és Gyuszi (68).

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A pünkösdi ünnepek alkalmából is fölkerestek a ti jó szívetek jó kívánságaival, amelyekért meleg köszönetemet küldöm mindnyájatoknak.

Szente Laci. Én is láttam a párisi világtárlaton puszpáng-bokorból nyírt vitorlás hajót, kotlós-

tyukot, sőt I-ső Napoleon császár arcélét is. De azért a napokban bezáródott budapesti virág-kiállításon is csodái voltak láthatók a mű-kertésznek. — **Záborszky testv.** Gondom lesz rá, hogy a *Kis Lap* már szombaton legyen a kezetekben. Gyöngyvirágos megemlékezések jól esett. A rejtvényt besoroztam. — **Ullein Tónika.** Már hogy magad irtad meg levélkedet, biztató jele a te javulásodnak. Azóta, reményem, már megerősödtél. — **Babics Madelaine.** Azt a szegény kecskét nagyon is kegyetlenül büntetted meg azért a kis hivalkodásért, amért (a te mesédben) azt kívánja a virágzó ágtól, hogy hozzája hajoljon le. Ezzel talán rászolgált a feddésre, de már ezért a farkassal etetni meg: rettentő szigorúság. Idők multán azonban ügyesebb mesét vagy elbeszélést fogsz te még írni, amikor talán az ugy nevezett költői igazságszolgáltatásában méltányosabb fogsz lenni. — **Hály Mihály.** A *rizs* — *zsir, gyűrű* — *ürügy* nagyon megállhattak volna. — „Egérországban.“ Az egéri sorban való megmaradást ellenzi a meseforma s az érzés is. A végén valahogy fordítani kellene a dolgon. Meg is érdemelné, mert előadása kellemes. Csütörtök esti 7—8. — **Rothauser György.** Rejtvényeid elseje jó, de már egyszer, régen közöltem. A második megjelen. A többire, amiket kívánva emlegetsz, szintén kerül sor. De türtöztesd magad! Ne feledd hogy a *»Kis Lap«* csak 52-t lép egy évben, s hogy minden számában sokféle a közlemény. — **Foglár testv.** Tekintettel illik lennem a gyöngébbekre is; mert elég olyan levelet kapok, amelyek írói meg a feladvány *nehéz* voltát panaszozzák. Hát csak hadd járja így vegyesen. — **Günther Felicitas.** Derék attól a gólya-madártól, hogy épp virágos tavasszal hozott nektek testvérvékét. Versikével is ünnepléd, melynek egyik strófáját ide iktatom:

*Kék a szeme, szőke haja,
S oly édesen mosolyog,
Mint a szép menny-országban a
Fehér szárnyu angyalok.*

„Álom stb.“ Gyarló verselés. Erős átdolgozással kettejét közlöm. A régiebb küldemény nem vált be. — **Tornóczy Katicza.** Szerencsés fölépüléseted örvendő tudomásul veszem. — **Roboz testv.** Annak a létrának a fokaira más jelesünk nevének a betűit írjátok fel, mert az, amelyet a rejtvény tárgyául választottatok, már nagyon, nagyon, de nagyon sűrűn fordult elő. A másik megjelen. — **B. A. G.** Kívánsága szerint történt. — **Fejér Imre.** A legszabatosabb *»kopogtatásnál«* is kedvesebb nekem a kézírás, ha még olyan gyarló is. Ezen a gépiráson nincsen rajta az, ami a levelet becessé teszi: az író kéznek melege. — **Kákósy Károly.** Bátran írhatasz, mindig szívesen veszem. — **Szabó Margit.** Bizony, még ebből a neked jutott ajándékból is látszik a te G. bácsid bölcsesége. Az a kék papiros megnyugtatta a sok vörös tintától izgatott szemet, puhasága meg kedvez a toll

nyomásának. Írásod csinos. — **Naschitz György.** A te édes mamád ugyan nem szorult rá, de már csak megdicsérem az ő kellemetes, tiszta, takaros írását. Végy róla példát. — **Márkus Kató.** Pedig azokat a szókat bátran közölhetted volna, mert teljesen megfelelnek, az *uhut* kivéve, mert ez a különben hangfestő szó mégis csak német. — **Szumrak Jenő.** Mindenképen érdemes munkát végeztél. — **Vissy Izidora.** Soraid kedvesen hatottak rám. Örvendek, hogy a *Kis Lapot* megszeretted te is. — **Sz. J. Derék,** hogy Endre öcsémet a betegség sem akasztotta meg a munkában. Köszöntöm. — **Gervay Lilike.** Annyian, de annyian betegeskednek most az én kis olvasóim közül! Tán bizony téged is az a csuf *mums* bolygatott meg? Mentül előbb vegyem gyógyulásod hírét. — **Flór Annica.** Az a kép külön meg nem jelent s nem is kapható. De azért egy újabb látogatás jutalmaképp felajánlom az egész számot. — **Rajner Ella.** A versikéddel megörvendtetted. Tán közölném is, ha a szerénység megengedné. — **Alsó-Fakas. (G. A.)** Semmi tudomásom felőle. A szigorú vizsgálatot megindítottam s egyben a két kis lány kívánságának is érvényt szerzek. — **Wellisch Margit.** Azt, amit tudni óhajtasz, a *»Kis Lap«*-nak m. és e-heti számaiból megérted. — **Vatay Mariska.** Hiszen J. M.-nek a címét közöltem. Egyenest hozzá fordulj. — **Ifj. Zmeskall István.** A *»Forgó bácsi könyvtárának«* kiadását az Athenaeum az ősszel folytatni fogja. Ott, ugy hiszem, még vonzóbb olvasmányokkal fogsz találkozni. — **Kardoss testv.** Forduljatok a *kiadó-hivatalhoz.* Majd én egy kissé *»beprotégállak«* benneteket. — **T. R . . . a.** Antikát nyugtassa meg. Nem köll azt olyan tragikusán venni. Kicsi hívetem és kedves kísérőjét a szerda vagy csütörtök esti óráiban (6—8) szívesen látom. Az az u. n. ákom-bákom pedig a legcsinosabb gyermek-írások közül való. — **Rechnitzer Sándor.** Kívánságodat örömettel teljesítem abban a reményességben, hogy ezentul 1-ór *figyelmesen* olvasod át a *»Forgó bácsi tiz parancsolatát«* és leveled külsejére nézve azoknak egyik pontjához szabad magadat; és ha, 2-or olyat nem kérsz tőlem, ami nincs az én hatalmamban. Avagy azt várod tőlem, hogy én a te kedvedért hamisítsak? Ezt a kéréseidet nem gondoltad meg. Jövőre tiszta papirosra tiszta írású levelet várok. — **Goór Misi.** Soraidat nem kaptam. — **Strasser test.** Boldogok ti! Ha veletek lehetnék azon a szép vidéken! Sajna, nem igen ismerem. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS

óhajtt folytatni *Vatay Mariska* (Pta *Vatay Sinkovits Clarissával.* — *Bertényi Erzsike és Imre* (VI. Eötvös-utca 30) *Schiller Ilonkával.*

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**